

PODCAST MED SOSIALARBEIDERE I FOSTERHJEMSTJENESTEN

By Lisselotte Lowagie, Agency Growing Up, Flanders, 2022

[DEL 1 - Presentasjon & medvirkning generelt innen fosterhjem](#)

Lisselotte

God ettermiddag. Vi sitter sammen i ettermiddag for å snakke om små barns deltakelse. Jeg heter Lisselotte Lowagie og jeg skal prøve å styre dette i riktig retning, men introduser deg selv først.

Katrijn

Mitt navn er Katrijn Verhulst, jeg har jobbet i Foster Care East Flanders i snart 7 år nå, og jeg jobber deltid som foreldrerådgiver i fosterhjem og deltid som familieforsker. Jeg deltar også i møtegruppen for barn fra 6 til 12 år.

Ilse

Jeg heter Ilse Grieten, og jeg er ny i organiseringen av fosterhjem i Øst-Flandern. Jeg jobber deltid som fosterhjemsrådgiver og deltid som koordinator for medvirkningsarbeidet, og jeg organiserer og koordinerer de ulike møtegruppene.

[Lisselotte Katrijn](#)

Jeg hører mye deltakelse. Hva betyr egentlig dette for deg?

Innen fosterhjem jobber vi med medvirkning på ulike måter. Det meste skjer i møtegruppene våre,

men vi legger også vekt på deltakelse i veiledningsarbeidet. Avhengig av type møtegruppe eller alder på barna i møtegruppen fungerer dette forskjellig.

Medvirkning spiller en rolle i veiledningsarbeidet, men det er også i hovedsak avhengig av barnet.

Lisselotte

Du sier det er forskjellig etter alder. Hvordan skiller den tilnærmingen seg?

Ilse

Tilnærmingen endres etter alder. Vi skal invitere et lite barn på en helt annen måte – til å tenke med eller gi hans eller hennes visjon om hjelpen. Hvordan føles hjelpen for barnet? Med en forelder vil vi gjøre det annerledes, og med en fosterforelder, på enda en måte. Så

for oss avhenger deltakelsen egentlig av personen som sitter foran oss. Det er veldig viktig å være på et likeverdig nivå og å kunne snakke på sitt språk. Med små barn gjøres dette hovedsakelig lekende.

Lisselotte

Og hvordan kan jeg forestille meg det for et 3 år gammelt barn?

Katrijn

Vi arrangerer ikke møtegrupper for barn under 3 år, men vi gjør det for barn fra 6 til 12 år. Med små barn ser vi hovedsakelig på fosterhjemsoppfølgeren. oppfølgeren besøker uansett fosterfamilien jevnlig. Ved å være til stede ofte klarer han å bygge et tillitsforhold til det 3 år gamle barnet. Dette tillitsforholdet er veldig viktig. Først da kan du spørre deres mening om hjelpen eller om de tingene som er viktige i livet deres. Vi bygger det tillitsforholdet ved å spille sammen. Still først barnet spørsmål som "Hva gjør du her?" og "Hvilke ting leker du med?" og spør så om dere kan leke med eller lese en bok sammen. Dette skjer som regel i trygge omgivelser. Ofte gjør man det også i kombinasjon med samtalen man har med fosterforeldre. Noen ganger venter barna og ser, spesielt under de første samtalene du har med dem. Det er også greit. Du sier bare en «god dag» til barnet slik at de blir kjent med ansiktet ditt og blir kjent med deg. På den måten blir det tydelig hvem det er som plutselig kommer inn i huset deres med jevne mellomrom.

PANDACo-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union**PODCAST MED SOSIALARBEIDERE I FOSTERHJEMSTJENESTEN**

By Lisselotte Lowagie, Agency Growing Up, Flanders, 2022

DEL 2 - Møtet som en form for deltakelse**Lisselotte /Katrijn**

Hvis du ser spesifikt på medvirkningsdelen med små barn. Hvilke utfordringer er det?

Små barn er en skikkelig utfordring for oss. Jeg jobber nå hovedsakelig med barn fra 6 til 12 år. Vi føler at dette også er en ung alder. Også alderskategorien 6 til 12 år er veldig mangfoldig; et barn på 6 er ikke i det hele tatt som et barn på 12.

Vi føler at barna som kommer til den møtegruppen hovedsakelig kommer for å møtes uten forventninger. Noen ganger prøver vi å starte samtaler om hjelpen de mottar eller om hvordan barnet har det hjemme. Det er visse ting vi synes er viktige i historien om et barn, men ofte vil de faktisk ikke gå inn i det.

Så det er ofte litt krevende å finne gode måter å møte disse barna på. Vi har ikke alltid de riktige metodikkene eller de riktige verktøyene for det. Vi ser derfor etter måter å bruke tiden vi har sammen med barna.

Vi inviterer også bredt; alle er velkommen. Som et resultat er gruppen alltid forskjellig, noe som ikke sikrer at det blir en trygg gruppe. Noen få barn kommer alltid. Men ofte kommer det også nye barn. Dette gjør det vanskelig å snakke om sårbare saker.

Derfor fokuserer vi i hovedsak på at vi møtes. Vi spør oss selv i hvilken grad skal vi legge realitetsspørsmål på bordet her?

Ilse

Det å møtes er det største målet. Vi arrangerer aktiviteter og leker sammen. Neste aktivitet er Halloween-aktiviteten. Så drar vi til en idrettshall og spiller en tur "rundt i verden." Da spiller vi, og bringer ikke opp andre tema, men da merker vi at dette er måten å la barn snakke på. Vi ser plutselig ting oppstå. Så sier plutselig et barn: "Bor du også hos bestemoren din?" Deretter følger en hel samtale, og barn på 3 eller 4 snakker med hverandre om dette. "Hva synes du om å bo hos bestemoren din?" "Og hvordan er det for deg?"

Dette er ting som oppstår spontant under møter og som vi som veiledere responderer på. Som veileder barngruppen introduserer du temaer og gjøre morsomme ting sammen. Vi går i dyrehagen, på en fotballstadion fotballbanen, gjør håndverk sammen, baker småkaker, går tur i skogen osv.

Katrijn

Vi lar virkelig opplevelsene komme fra gruppen og barnas spontanitet.

Ilse

Ja, og fremfor alt å la dem oppleve at de ikke er det eneste fosterbarnet. Det er den største styrken i det å møtes. Ved å se andre barn ikke bor sammen med sin egen mamma og pappa, føler de seg mindre alene og det er noen ganger nok til å få tillit og gi anerkjennelse til de andre barna.

Nele

Hva motiverte deg som organisasjon til å arrangere disse møtene? Hvor kommer dette fra?

Ilse

Min mening, deltakelse er å tenke og vite med. Dette kan du bare skape ved å organisere møter, ved å bringe mennesker sammen, likesinnede som blir kjent med hverandre, som kan vokse – videreføre signaler for å forbedre hjelpen som gis.

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

PODCAST MED SOSIALARBEIDERE I FOSTERHJEMSTJENESTEN

By Lisselotte Lowagie, Agency Growing Up, Flanders, 2022

DEL 3 - Verdien av en 3 år gammel barnestemme

Lisselotte

Hvordan fungerer dette med veldig små barn (3 år)? Er det tilstrekkelig verdi knyttet til denne gruppen?

Katrijn

Barnet kan ikke sette ord på det. Men barnets endring i atferd kan observeres av alle de som er rundt barnet.

Hva kan visse endringer (besøk, skole) bety for barnet? Du må lytte til svarene som folk rundt barnet gir på disse spørsmålene. Klarer barnet enkelte ting? Hva forteller oppførselen oss?

Atferden til et barn sier mye. Til veilederen: "Se nøye på dette." Til fosteromsorgen: hva ser du i barnets sove- atferd, spise- og kroppsspråk?

Du kan også se barnets opplevelse under lekestunder. Bruk av verktøy som dukker og duplo kan også gi bilder til språk. Ved å spille med og stille spørsmål under og om spillet,

"Hvordan ser huset ditt ut?" Hvordan kan barnet uttrykke seg ved hjelp av hjelpemidler? På hvilken måte vil barnet vise hva det opplever? Dette er ikke objektive fakta, og det er fortsatt en tolkning, men de gir litt syn på eller gir en ide om hva man skal ha oppmerksomheten knyttet til.

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

PODCAST MED SOSIALARBEIDERE I FOSTERHJEMSTJENESTEN
Med Lisselotte Lowagie, Agency Growing Up, Flanders, 2022

DEL 4 - Hvordan styrke deltakelsen? Hva fungerer, hva bremser?

Lisselotte:

Alt går nok ikke på skinner, hvilke ting kan forsterke effekten ytterligere?

Ilse

Tid, rom og ressurser.

Vi besøker familiene, tar oss tid til å snakke med barn og leke.

Det høres ideelt ut, men noen ganger er det ikke nok tid. Samtaler som er nødvendige bør og må gjennomføres, men du har ikke tid og rom til å bygge et tillitsforhold til barnet i forkant.

Hvem som er oppfølgere endrer seg også mye, så det er ikke lett å bygge tillitsforholdet. Når oppfølger nummer tre kommer til barnet er det ikke ideelt. Du trenger mer tid til å bygge tillit, du kan ikke gjøre dette så raskt.

Som veileder/oppfølger må du diskutere saker som besøksordningen. Her ønsker du å få innspill fra barnet.

Saksmengden tillater ikke alltid å jobbe med tillitsforholdet.

PODCAST MED SOSIALARBEIDERE I FOSTERHJEMSTJENESTEN
Med Lisselotte Lowagie, Agency Growing Up, Flanders, 2022

DEL 5 - Samhandling med svært små barn, en historie fra praksis

Lisselotte

Hvis du ser tilbake på arbeidet ditt et øyeblikk, hvilken historie henger igjen? Hvilken erfaring i praksis har virkelig festet seg hos deg, spesielt når det gjelder små barn?

Ilse

Jeg har nylig vært på hjemmebesøk hos en fosterfamilie som tilbyr avlastning for en 3 år gammel gutt. Gutten kommer til fosterhjemmet 2 helger i måneden. I løpet av uken og de andre helgene bor gutten på CKG Het Sloeberhof. Mamma og pappa sitter i fengsel. Faren har tatt avstand fra sin historie og fra sitt farskap.

Så gutten har vært hos familien i ca 6 måneder nå i helgene, og jeg hadde planlagt et hjemmebesøk, og fosterfamilien sa at gutten skulle være der på det tidspunktet og at vi kanskje kunne gjøre noe sammen. Jeg syntes det var interessant, men også spennende. Jeg hadde tatt med meg lekehuset med Duplo-dukkene og tenkte: "Ok, la oss sette opp dette og se hva som skjer." Først ville han vise traktorene og kranene sine; han var en stor fan av dem. Så hele bordet var fullt av kraner og traktorer da han åpnet lekehuset. og jeg spurte ham: "Hva synes du om det lekehuset?" Passer traktoren din inn der et sted? Hans første reaksjon var å tømme huset fordi det inneholdt møbler, en seng og dukker. Så kastet han inn en annen dukke, dyttet henne inn i huset igjen. Sa så; "fordi alt må være låst, og han dro". Etter en stund fortalte han meg at huset var et fengsel og at mamma satt i fengsel. Fosterfamilien befinner seg på toppen av hustaket, og han kommer for å redde dem med kranen sin. Så det var historien hans. Den satt fast. Det var heller ikke så klart fra starten av hva som skjedde der eller hvordan jeg skulle tolke det. Det fungerte, men etter hvert ble det klarere og tydeligere, og gutten ga historien sin på sitt eget språk. Det at han vil redde fosterforeldrene på taket med kranen sin, var veldig verdifullt.

Det er historier som fester seg og da tenker jeg at dette er verdifullt. Det er hyggelig å høre hva som skjer i den lille gutten, hva han gjør.

Nele

Og hva gjør dette verdifullt for deg?

Ilse

Viktig for å få et lite innblikk i hva denne gutten driver med. Hvordan ser han på fosterforeldrene? Hvor viktige er disse menneskene for ham? Hvis han vil redde dem hver gang, så viser det at de er viktige for ham. Det er en tolkning, så det er ikke objektivt, men det er slik jeg tolker dette. Jeg diskuterte det også med flere kolleger fra teamet mitt, og de bekreftet det.

Da var det nok. Jeg utdypet ikke mer i møtet. Kanskje kan jeg i et annet møte ta med lekehuset tilbake. Han vil også bli litt mer kjent med dette lekehuset. Jeg kan spørre ham i et annet møte litt mer spesifikt rundt hans følelser for fostermoren og fosterfaren sin eller for mammaen sin.

Katrijn

Vi er også alltid oppmerksomme, vi er ikke terapeuter. Noen ganger hører vi noe vi ikke forventet å høre, og vi må bestemme oss for hva vi skal gjøre med det. Etter en og en halv time er vi ute derfra; vi legger igjen de menneskemøtene da. Så vi må tenke på hva temaet i møtet gjorde for det barnet, og hva gjorde det med fosterforeldrene? De var til stede de også, og det var vel første gang de så det så visuelt og hørte hvordan barnet hadde det. Vi må alltid finne balansen – hvor langt vil vi gå inn i dette? Du vil virkelig vite hvordan barnet har det, og under møtet leter du etter måter å høre ut den lille stemmen. Men du må også vite hvor langt du kan gå i dette. Du vil virkelig vite hvordan barnet har det, og under møtet leter du etter måter å høre den lille stemmen på. Men du må også vite hvor langt du kan gå. Hvor bør jeg stoppe? Du trenger virkelig teamet ditt for å drøfte dette. Du trenger at de andre vet hva jeg gjør neste gang og hva jeg skal jobbe med videre. Trenger en ekstern hjelp, eller fortsetter jeg selv med prosessen?

Lisselotte

Men hva er egentlig hensikten med de hjemmebesøkene?

Katrijn

Til slutt blir fosterhjemstjenesten alltid engasjert. Vi får et oppdrag, ofte veldig klare rammer, av for eksempel Ungdomsretten. Oppdraget er å støtte opp om familiesituasjonen, men også å informere til Ungdomsretten om våre erfaringer.

Lisselotte

Du blir kanskje sett på av fosterforeldre og foreldre som en slags kontrollperson?

Katrijn

Noen ganger er det slik, noen ganger blir det sett på den måten. Selv om vi ofte sier at vi ikke kontrollerer, men kommer for å støtte. Når det ikke går bra, for eksempel når det er vanskelig i

familien, og vi ser at oppførselen til barnet preger situasjonen, prøver vi å oversette atferdsuttrykket. Så ønsker vi å tenke høyt sammen med familien hvordan vi skal håndtere dette, hvordan det kan gjøres annerledes eller å søke ekstern hjelp. Vi gjør dette sammen med familien. Men ofte blir vi sett på som inspektører.

Nele Ilse

Og i tilfellet med gutten, hvordan forklarte du dette til fosterforeldrene hva du skulle gjøre? Vi gjorde avtalen under et tidligere hjemmebesøk. De inviterte meg til å møte gutten. Fosterforeldrene ville at jeg skulle møte ham. Jeg syntes det var bra, jeg syntes det var litt spennende fordi jeg ville høre og se ham, men visste ikke hva jeg kunne forvente. Så kom jeg på ideen om å bruke lekehuset. De var veldig entusiastiske rundt dette og var åpne for ideen. De hentet også den lille gutten tidligere på CKG slik at han kunne ha litt tid på å komme seg hjem først. De fortalte ham på forhånd at jeg kom for å leke med ham. Så fosterfamilien var veldig inviterende og hjelpende.

Katrijn

Han kunne også bare lekt med lekehuset, og det hadde vært bra også. Fordi ofte går man til barnet med et bestemt formål; for eksempel har mamma eller pappa stilt et spørsmål om å forlenge samvær, reise på tur eller noe annet. Deretter drar du på hjemmebesøk for å finne ut hvordan barnet tenker rundt dette. Noen ganger gjør du dette ved å bruke en metode, noen ganger tar vi med oss det lekehuset, eller vi lager en tegning eller bruker andre metoder. Men det betyr ikke at det alltid går an å ha samtale med barnet, noen ganger vil barnet bare leke.

Nele

Og barnet gjør ikke det du forventet.

Katrijn

Ja, han bare leker. Så tenker du: "Neste gang bør jeg prøve en annen metode. Eller bare la det være". Og det er også greit. Noen ganger er det ikke klart for barnet hva du vil. Det kan også bety at barnet ønsket å unngå temaet, men oppfattet intensjonen din likevel. Eller at barnet ikke forstod helt og bare ville leke.

Lisselotte

Bruker dere de samme tilnærmingene, metodene i møter med foreldrene, eller er det et strengt skille mellom voksen- og barnesamtaler?

Katrijn

Jeg tror det er litt annerledes. Med barn skjer dette mer lekent. Du føler også at når barnet blir eldre er det mer tillitsfull, og de har erfart at du vil snakke med dem når du kommer. Noen barn sier: 'Jeg ser at du vil diskutere noe, så la oss bare diskutere det.' Så tar vi i bruk metodene på en litt mer lettbeint måte.

Hos foreldrene bruker vi flere samtaleformer. Noen ganger bruker vi dukkene eller duploen for å vise hvordan barnet deres har det i den aktuelle situasjonen. Vi gjør ikke alltid dette.

PODCAST MED SOSIALARBEIDERE I FOSTERHJEMSTJENESTEN
Med Lisselotte Lowagie, Agency Growing Up, Flanders, 2022

Del 6 - Retningslinjer for fosterhjem og utviklingen av deltakelse i vår organisasjon

Katrijn

Det vi bruker i alle samtalerne våre er vårt tremåls rammeverk. Det er vår rettesnor.

1. Hva er målet? Målet skal være kjent for alle, både barnet og foreldrene samt fosterfamilien.
2. Sikkerheten til barnet må ivaretas. Hvordan gjør vi det, hvordan kan vi bidra til det?
3. Det må være en delt verden, hvordan kommer foreldre, barn og fosterhjem sammen? Hva har de til felles, og hvordan bidrar jeg?

Denne rammen er en rettesnor for veiledning av foreldre, fosterhjem og barna. Med barna gjør vi dette mer leke-orientert, med foreldrene og fosterforeldrene skjer dette ofte litt mer formelt.

Lisselotte

Hvis du ser tilbake til begynnelsen av din arbeidskarriere og sammenligner den med nå, merker du en forskjell når det gjelder deltakende arbeid?

Katrijn

Jeg pleide å være gruppeveileder ved en klinikk for spesialisert ungdomsomsorg. Jeg er ikke sikker lenger, men det virket som om det var mindre prioritert da. Jeg husker en samtale om viktigheten av foreldrenes stemme og at vi som rådgivere også jobbet veldig for å bidra til det. Vi arrangerte også et beboerråd med gruppen som bodde der. Men det var ikke en prioritet. Hvis det skjedde noe mer i gruppen kunne vi ansatte være avventende.

Det ser ut til å være høyere på agendaen nå enn det pleide å være, men ikke for alle.

Lisselotte

Hva mener du med det?

Katrijn

Jeg tror alle gjør det, men de er ikke klar over at de gjør det. De jobber med de tingene vi allerede har nevnt her i veiledningsarbeidet. De jobber med forholdet til fosterfamilien og står overfor de samme utfordringene som vi nevnte. Men uten egentlig å nevne at medvirkning er viktig og ideene bak dette, de er ikke så bevisste på det.

Nele

Hva tror du kan bidra til å gjøre dem mer bevisste?

Hvilke verktøy brukes i organisasjonen slik at folk blir mer bevisste?

Katrijn

Jeg tror vi kom til et kritisk punkt i vår organisasjon hvor vi ønsket å se etter dette. Hvordan kan vi være mer bevisste om ting? Vi forventer at alle engasjerer seg i gruppemøtene våre. Vi jobber aktivt med det og gjør vårt beste for å holde disse gruppene i gang. Vi gjentar dette til veiledere. Sørg for å informere familien din om dette slik at de kommer til møtene. Du må opprettholde fokus på grupper fordi dette er en av de mange tingene en ledsager må håndtere og følge opp.

Ilse

Vi ønsker at denne måten å jobbe på, våre tilbud til de ulike gruppene og stemmene i disse skal bli tydelig.

Viktig at dette er nedfelt i organisasjonen. Det er et fast tilbud, og alle er velkommen. Vi ønsker at denne måten å jobbe på skal støttes mer. "Hvorfor gjør vi det? Hvorfor har vi disse gruppemøtene? Hvorfor er de stemmene så viktig, og hva skjer med de?"

Nele

Interessant, ja, hva skjer med de?

Ilse

Oppdagede signaler fra praksis sendes til politikk og ledelse.

Det er et reelt behov for mer tid og rom, for eksempel for å kunne utføre oppgaver eller få ting til å skje. I småbarnsgruppene er plass og tid begrenset nå.

Hos foreldrene eller fosterforeldre var det for eksempel stor bekymring for spesielle økonomiske kostnader. Dette er formidlet til ledelsen.

Ledelsen vil da måtte vurdere dette. Hvordan kan vi forenkle det? Ledelsens forslag kommer tilbake til oss. Er vi enige i forslaget?

Målet er at det skjer noe rundt det som formidles.

Med små barn kan det være enda vanskeligere å gjøre deres stemme så konkret som mulig. Hvis vi virkelig ønsker å høre barnets stemme, tar det tid og det krever rom for å holde dialogen med barnet, høre hva barnet vil si. Og dette må du selvfølgelig ta hensyn til i veiledningsarbeidet ditt og i dine råd til rådgiverne i Ungdomsretten og alle som er rundt barnet for å sikre eller støtte barnets trivsel.

Katrijn

Vi formidler faktisk ting om små barn i mindre grad til det politiske nivået.

Det at vi ofte ikke kjenner barna som blir med i møtegruppene er verdifullt. Noen ganger kjenner du dem fra din egen jobb som oppfølger, men ofte er de barn du ikke kjenner.

Du blir også kjent med oppfølgeren til barnet. En oppfølger kan spørre hvordan barnet var i gruppen. Noen ganger får du spesielle reaksjoner som: "Deltok han så bra? Som oftest er han så tilbaketrukket". Da kan vi gi våre observasjoner som tyder på at barnet følte seg trygg i gruppen.

Helt konkret var det et barn, hvor oppfølgeren trodde det ville bli vanskelig for barnet å delta i gruppa, men gutten deltok veldig fint. Han snakket mye om sin egen situasjon. Oppfølgeren sa da: Jeg har fulgt den gutten i tre år, og han sier ingenting. Men fordi barnet var i en liten gruppe med andre barn og en av de barna fortalte at han ikke bodde hos mamma og pappa, så begynte gutten også å fortelle selv.

Nele

Så hva forteller denne erfaringen deg? For det tar som regel lang tid før et tillitsforhold etableres. Hva lærte du fra dette?

Katrijn

Du merker at konteksten gjør at barna stoler på deg raskere. Barn betyr noen ganger mer for hverandre og gjør mer for hverandre enn vi er klar over. Noen ganger skaper du mer enn du kanskje tror under møtet. Vi bør heller ikke alltid prøve å styre egne tema inn i møtet.

I ett tilfelle begynte et barn som jeg hadde tilsyn med å snakke om at han ikke lenger bodde hos mamma og pappa. Barnet følte seg allerede trygt. Men han spurte også spontant en annen gutt, en ukjent i gruppa. Jeg ble helt overrasket over at dette skjedde, og så lærer du at det er slike øyeblikk som er viktige.

Ilse

Det uformelle er vel også veldig viktig?

Nele

Ja det kan ikke undervurderes, jeg tror at for barn er jevnaldrende veldig viktige.

Katrijn

De lurer ofte på om de er det eneste fosterbarnet på skolen. Hvor ofte får vi ikke spørsmål om det også er andre fosterbarn i bygda, i gata eller på skolen. Vi kan ikke svare på det spørsmålet. Noen ganger blir dette åpenbart i løpet av skoleåret. Barn vil gjerne vite at de ikke er den eneste.

Nele

Ja, og det er fint, det normaliserende å høre til i en gruppe.

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

PODCAST MED SOSIALARBEIDERE I FOSTERHJEMSTJENESTEN
Med Lisselotte Lowagie, Agency Growing Up, Flanders, 2022

DEL 7 - Arbeid med livsboksen

Ilse

Jeg synes livsboksen som vi har designet er en veldig fin metode for å jobbe med barn fra 5 til 6 år.

Den består av en eske som er lekent utformet. I esken ligger alle slags brikker, klistremerker og en tavle med ukeplan som du kan feste ting på. Livsboksen eies av fosterbarnet selv. Det gir barnet rom til å faktisk tegne sin egen livslinje. Det er en slags vennebok der inne. Det er også intervju spørsmål til fosterhjem og foreldre for å komme i gang med egne livshistorier. På den måten kan de bruke ord og inntrykk. De kan samle bilder og andre ting i den.

Livsboksen er personlig. De kan ta med seg esken til ethvert hjem de drar til. De velger selv hva de gjør med innholdet. En forelder kan være med for å bidra til innholdet, og/eller fosterforeldre, eller en fosterhjemsoppfølger. Innholdet skapes i barnets tempo. Boksen blir hos barnet og bidrar til å gjøre ting mer visuelle, som historien. Hvem er rundt meg? Hvem er nettverket i "kraft-treet" mitt? Hvem møter jeg på min vei?

Nele:

Lager dere innholdet sammen?

Ilse

Det er mulig.

Katrijn:

Det kommer også an på alderen på barnet, hvor mye du støtter opp rundt dette.

Ilse

Med de små barna gir jeg boksen til fosterforeldrene, og de introduserer det til barnet. Barnet gir det sin egen plass. Barnet velger ofte forskjellige ting fra boksen. Det er en plakat med et tre eller en

regnbue. Det finnes alle slags klistremerker, fra kjæledyr til politifolk til vanlige mennesker, menn, kvinner, unge og gamle. Og så begynner barna å lime. Dette er meg, og hvem står rundt meg her? Noen er litt lengre unna, noen er litt nærmere. Og slik kan en samtale oppstå, eller ikke i det hele tatt. På denne måten tar barnet prosessen i egne hender, og du kan koble deg på der det er nødvendig eller mulig.

Lisselotte

Dette er en alvorlig oppgave å utforme sin egen livshistorie. For en seksåring som allerede har opplevd noen tragedier som en plassering, er det ikke lett å gjøre dette.

Nele

Det er nettopp derfor dette er så verdifullt.

Ilse

Ja, det er derfor det er så viktig. Så mange personer er allerede kuttet ut

Lisselotte

Det tilbyr en annen måte å komme opp med en historie på, å forme sin historie

Ilse

Ja, men det gir også muligheten til å vise at det fortsatt er mange mennesker rundt barnet. "Du er fortsatt veldig godt likt. Ja, og du er verdt det også. Du har en litt annen historie og mye har skjedd i livet ditt.

Katrijn

Og barn som ble plassert i fosterhjem fra svært ung alder vet ikke alltid hvordan den avgjørelsen skjedde.

Noen ganger føler barna også skyld. Da er det bare å gå og se i livsboksen om mamma og pappa, hvis det er mulig. Ok, hvordan kan vi uttrykke den historien her. Er det noen bilder fra da du ble født, kan vi legge dem i esken og utvide den historien? På den måten kan du ta bort skyldfølelsen som et barn føler. Og at det blir tydeligere for barnet: «Det er grunnen til at jeg bor her, det er ikke min feil». At de innser at det var glede en gang, da de kom til verden, da de ble født. Noen ganger husker de ikke en gang at det en gang var noe muntert rundt dem.

Lisselotte

For plasseringen er vel ikke alltid opp til barn fyller 18? Det er vel mulig at foreldrene kan ta seg av barnet igjen?

Katrijn

Fosterhjem er alltid midlertidig. Vi ser alltid på om det er mulighet for hjemflytting. Men det er så mange faktorer som spiller inn.

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

PODCAST MED SOSIALARBEIDERE I FOSTERHJEMSTJENESTEN
Med Lisselotte Lowagie, Agency Growing Up, Flanders, 2022

DEL 8 - Delt verden, med fokus på foreldre som skal være foreldre

Katrijn

Om biologiske foreldre kan utføre noen foreldreoppgaver prøver vi å involvere dem så mye som mulig. Foreldre kan for eksempel alltid gå til frisøren med barnet sitt. Hvis de kan fortsette å ta på seg den oppgaven så er det fint. Dersom de kan fortsette å påta seg andre foreldreoppgaver, for eksempel være foreldrekontakt på skolen, har de lov til det. Det er så mange foreldreoppgaver som de ikke lenger kan gjøre fordi den daglige omsorgen plutselig ikke lenger tilhører dem. Men hvis du kan dele visse ting i samråd med fosterforeldre og biologiske foreldre kan gjøre det, så er det den beste løsningen. Hvis du kan gi ansvar tilbake når du ser de foreldrene stabilisere seg igjen, så ja, vi bør prøve å gjøre det.

Men jeg tror du må ta hensyn til alles posisjon. Også tiden det tar for alle. Du må også diskutere dette, være veldig transparent med foreldrene.

Du oppnår ikke noe slikt på en uke eller måned. Alle sin stemme er veldig viktig.

Vi snakker med fosterforeldrene på forhånd, og de vet at deres bidrag er tidsbegrenset. Selv om de vet at det plutselig kan skje endringer, er det ikke lett for dem.

Da håper du som fosterhemsveileder, at selv om barnet kommer tilbake til hjemmet sitt, fortsetter kontakten med fosterforeldrene. At barnets delte verden fortsatt eksisterer, selv om det ikke er noen fosterhjemsplassering lengre. Fortsatt kontakt er den ideelle situasjonen, og det ville være det beste for barnet.

Nele

Det er den beste situasjonen for barnet.

Lisselotte

Ja, den delte verdenen er den vakreste.

Katrijn

Det er ett av våre tre mål, den delte verdenen legger til rette for de to andre. Når vi har nådd en delt verden kan vi oppnå mye positivt.

Ilse

Dette støtter også opp barns lojalitet. Et barn har en veldig stor lojalitet til foreldrene og de fosterforeldre som det har bygd en relasjon til.

Nele

Ja, foruten fosterforeldrene er barnet også knyttet til foreldrene. Det kan du ikke ta bort.

Katrijn

Selvfølgelig, men det er ikke lett. Som veileder ønsker du å kunne rotere den trekanten (barn, foreldre og fosterhjem) så godt som mulig.

Men spesielt ved en nettverksplassing har de ofte en familiefortid, og sammen med foreldrene merker man at i starten ikke får bevegelse i denne trekanten. Man setter pris på at man bare kan være forbindelsen mellom partene.

Barnet ser også at det ikke er noen felles delt verden der ennå. Da bruker du det du har fra starten av, og du må bare håpe på at de en dag kan sitte sammen rundt et bord.

Nele

En delt verden, jeg synes det er et fint konsept.

Lisselotte

Ja Katrijn

Ja, det er et flott mål.